

opusdei.org

Život je dostojan življenja

Don Luis de Moya, svećenik Opusa Dei, stradao je 1991. u automobilskoj nesreći. Njegov život je bio čudesno spašen, ali njegova je kralježnica bila slomljena, te je on izgubio svu pokretljivost i osjećaj ispod vrata. On je morao učiti živjeti s gotovo nekorisnim tijelom, ovisan o drugima gotovo za sve.

10.05.2008.

Osjećaj

Don Luis je u školi arhitekture u kojoj je on služio kao kapelan. Don Luis živi u Pamploni, i u njegovoj kući možeš osjetiti veliku ljubav onih koji se brinu za njega. Na ulazu u sobu često ga se može vidjeti kako odgovara na e-maile na njegov specijalno prilagođenom računalu ili ažurira svoj web-stranicu:
www.fluvium.org.

Šesnaest godina poslije nesreće koja ga je ostavila brizi drugima, on jako tvrdi da „svako ljudsko biće treba okolinu gdje on može osjetiti da je voljen, da li bolesno ili zdravo, da li dijete ili odraslo...Osjetiti da si shvaćen i pomognut od drugih je potreba za svaku osobu. Imamo osjećaje i srce uživamo u dobrim vijestima od drugih i plaćemo s onima kojima plaču. Životinje ne mogu plakati, niti se smijati ali žena i muškarac mogu.“

Nemoguće je da osoba koja daje i prima ljubav misli na činjenje samoubojstva. Ta ljubav pomaže održati osobu, držati je takvom da radi. Osjetiti da netko voli tebe i da si potreban drugih, koji su nama najbliži je veoma važno, iako ovo ne znači da neudobnost, muka i bol neće ostaviti osobu u lošem raspoloženju. Ali moramo se truditi pojaviti se radosni, misleći o drugima, kako bi ponudili svoje patnje Bogu. Život don Luisa je neprestan primjer ove radosti, i mnogi ljudi se iznenade gledajući na dostojanstvo s kojim on živi. U biti, jednom prilikom don Luis je rekao da se on osjeća „poput milijunaša koji je izgubio samo novčanicu od 10 dolara“. Objašnjava to s velikom jednostavnošću: „Ne mogu dozvoliti samome sebi pasti u negativnost, misleći neprestano o tome kako sam nesretan zbog stradanja u prometnoj nesreći. Znam da moram nastaviti

raditi i izvršavati svoju svećeničku službu.

I tako je on počeo raditi ne dopuštajući vremenu da prolazi. „Odmah nakon operacije, nastavio sam davati predavanja i raditi kao kapelan Škole za arhitekturu Sveučilišta Navarra, isto tako surađivao sam s drugim svećenicima u pastoralnom radu sa studentima.“

To nije tako važno

Daleko od onog što bi se moglo zamisliti, don Luis nije s neke druge planete, on je svjestan da je imao nesreću koja mu je oduzela pokretljivost, ali on dodaje „to je nešto što nije tako važno“. I otkriva tajnu koja ga pokreće naprijed: „Iako se teško suočiti svako dan s tim, važna stvar za znati jest da san ja sam sin Božji, i da Bog ljubi mene i da mi on nikada neće dati ono što je loše u samom sebi. Da je Bog imao lošu nakanu da dopusti nesreću koja je

uzrokovala moju ozljedu, on bih bio okrutan, a to nije moguće za Boga. Bog je uvijek dobro, i sve što sam ja primio od njega za svoje dobro i dobro drugih. I tako ja gledam na to kao da sam izgubio malu novčanicu u usporedbi s milijunima koje sam primio i koje nastavljam primati od njega.“

„Možda mi ne mislimo mnogo o tome što mi jesmo i da smo dostojni življenja ljudskog bića: jer Bog je želio od nas da budemo osobe. I ova veličina ljudskog bića nije stvar od pokreta. Mnoge životinje su mnogo puta brže i agilnije nego što smo mi sami! Ali one ne mogu niti razmišljati niti ljubiti niti imaju vječnu sudbinu u nebu.“

S godinama iskustva u vožnji kolica, tražen je da govori onima koji bi mogli trpjeti ili su trpjeli ozljede kao što je njegova.“ Ohrabrujem ih da ne padaju u negativizam, stalno,

nebrojene nesreće koje oni trpe rezultat su glupih nesreća...da oni ne dopuštaju samima sebi da se osvoje od strane lijenosti i nemara, da oni napuste začarani krug: koliko sam ja izgubio kako sam ja nesretan, ja nikad neću činiti ovo ili ono...Sve postaje patnja i žalost na taj način razmišljanja. Nasuprot tome, ohrabrujem ih raditi, tražiti aktivnosti, podvrgnuti se dnevnom planu i ne smatrati te aktivnosti kao puki prolazak vremena. Govorim im da misle o onome što oni još uvijek imaju i kako učiniti to korisnim. Postoje tolike stvari za raditi: kako oni mogu ne činiti ništa? I ako oni ne misle o ničemu, neka oni kontaktiraju mene i dat ću im rada.“

On također ima riječi ohrabrenja za obitelji žrtava nesreća i za one koji se brinu za njih. „Ohrabrujem ih da uoče vrijednost onoga što imaju kod kuće. To je zaista blago. Pomagati im raditi za druge, cijeniti život, dati i

primiti život. To ih čini više ljudskijima, više razumnima. Govorim im da bi oni trebali osjećati odgovornost da ljube djelima one koji im trebaju. „Oni bi trebali osjećati sigurnost da veličina svakog od njih leži u ovom više nego u bilo čemu drugome.“ Ovo nas dobrota Don Luisa podučava svaki dan s njegovim primjerom, posvećivanjem i snagom.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/zivot-je-dostojan-zivljenja/](https://opusdei.org/hr-hr/article/zivot-je-dostojan-zivljenja/)
(5.04.2026.)